

Hola. Em dic Galyna. Els meus pares em van posar aquest nom perquè vol dir «noia tranquil·la, independentment de la situació». Diuen que saben que seria tranquil·la perquè quan era dins la panxa de la mare amb prou feines em bellugava i gairebé no donava mai coces. M'identifico perfectament amb el meu nom, perquè sempre que he passat per alguna situació desagradable o terrorífica he mantingut la calma. Com aquell cop que tots estàvem obrint els regals del Pare Noel i, de sobte, dos homes amb passamuntanyes ens van entrar a casa i ens van atacar. No penseu pas que van ser els adults els que van conservar la calma; al contrari: vam ser els més petits (potser perquè ens havíem quedat garratibats del sobresalt?; segurament, però això no és el que importa). La qüestió és que van ser els adults els que es van posar a cridar.

Fa unes quantes setmanes que va començar la invasió russa a Ucraïna. He perdut més coses durant aquestes dues setmanes que en tots els anys, catorze, que fa que soc viva. En primer lloc, el pare se n'ha anat a la guerra, com tots els altres homes, però jo no me'n vaig poder acomiadar com cal, sinó que només el vaig poder veure a través del mòbil, ja que ell vivia en una altra part d'Ucraïna. També he perdut amics, i dels meus cosins i tiets, no en sé res.

—Galy, va, menja —m'ordena la mare.

No tinc gana, però igualment m'emporto la cullerada de sopa a la boca.

—Mama, quan tornarem a veure el papa? —pregunta la meva germana petita.

No li hem dit que ha anat al front: li hem dit que ha anat de viatge. Si li expliquem la veritat, començarà a plorar i a pensar que s'ha mort, ja que des de petita li han ficat al cap que guerra és igual a mort segura. Però és que pràcticament ho és.

—Katry, ja n'hem parlat abans, sobre aquest tema: no el veurem fins d'aquí un temps, ha anat de viatge —contesto en nom de la mare, perquè ella s'ha tornat muda.

Els meus pares van posar Katrya a la meva germana (encara que la meva mare i jo li diem Katry) perquè significa «dona pura». Ells diuen que no tenien cap motiu per posar-li aquell nom; senzillament intuïen que ho seria.

—D'acord, Galy, però jo el vull veure. Només espero que aquest viatge no

sigui gaire llarg.

—Jo també ho espero, Katry —murmura la mare, que per fi ha trobat la veu. Encara que se separessin fa tres anys, continuen sent amics i s'avenen molt.

Passem uns minuts callades. Mentrestant, observo la quantitat de persones que hi ha al refugi. Quines històries s'amaguen darrere aquestes cares tristes i preocupades? Quantes històries s'assemblen a la nostra?

—Galy! Galy! Desperta't! —crida la mare.

Estic mig adormida, però la sento perfectament.

—Mama, què vols? Són les cinc del matí —murmuro, empipada perquè m'hagin despertat tan aviat.

—Te'n recordes, dels tiets que tenim a Catalunya? S'han ofert per acollir-vos a tu i la teva germana mentre no tinguem un lloc fix on viure —em diu il·lusionada.

És una de les pitjors notícies que em podrien donar. M'hauré de separar de la mare i, pitjor encara, ella es quedarà sola, sense ningú.

—No i no! —exclamo seriosament.

—Serà el millor per a totes dues, ja ho veuràs. Quan es desperti l'hi diré a la Katry.

—No en tinc cap dubte, que serà millor per a nosaltres, però per a tu ho serà? —pregunto trista.

—Si vosaltres sou felices, jo també —diu.

No és una resposta vàlida, però decideixo deixar el tema.

La Katry es desperta de cop i la mare li explica el que ha passat.

—Us vindran a buscar d'aquí a dos dies —comenta la mare per matar la qüestió.

Han passat els dies, fins que arriba el moment en què m'he d'acomiar de la mare.

—Ja han arribat! —exclama la Katry, referint-se als tiets.

El malson que m'ha estat turmentant aquests dos dies s'està acostant cada vegada més.

—Mama, per què no et poden acollir a tu també? —li pregunto per enèsima vegada.

—T'ho he repetit mil cops: no tenen prou espai a casa per a tres persones.

—Doncs dorms amb mi!

—No és tan fàcil —explica la mare.

—Sí que ho és —contraataco.

Posa els ulls en blanc i no em contesta. Em carrego la petita maleta a l'esquena i agafo la mà de la meva germana. Ens mirem i abracem la mare durant uns quants minuts. La mare se separa de nosaltres plorant i, al cap de dos segons, noto com la primera llàgrima em cau galta avall fins a arribar-me als llavis. Tot seguit, igual que nosaltres, la meva germana petita, que no s'adona pràcticament de res, comença a plorar. Ens en fem un tip fins que se'ns acaben les llàgrimes.

—Nenes, va, aneu, que us estan esperant —ens diu la mare, intentant dissimular la seva tristesa.

Totes dues li fem un petó i ens dirigim cap als tiets.

El tren està a punt d'arrencar, així que hi pugem i ens asseiem als nostres seients. Com que sec al costat de la finestra, puc veure com la mare s'acomiada de nosaltres. Li llegeixo els llavis i veig que diu: «Adeu». Li dedico un somriure i faig adeu amb la mà. El tren arrenca. Observo el paisatge, sembla que els arbres es moguin, però en realitat som nosaltres.

Començo des de zero. Un nou principi i un nou final. Tinc por? Més que en tota la meva vida. Tanmateix, no deixaré que duri per sempre.